

ניצוצות

הזקן מעדיף

לחיות עם החתולים

מישל סימון, אחד מגדולי השחקנים בהם התברכה צרפת במאה ה-20, הודיע על כוונתו לפרוש מכל פעילות אמנותית, ולסיים את חייו בחווילתו הכפרית.

סימון, אשר ליחה את הקולנוע הצרפתי בכל התפתחותו, הופיע בסרטים קלאסיים כמו בודי של רנואר, או חייו של איש הגון של סשה גיטרי, כבר נאלץ פעם, לפני מיספר שנים, לפרוש בגלל מחלת עור קשה. אחרי ששב לאיתנו, זכה לי הצלחה גדולה בהזקן והילד, וישראלים רבים זוכרים בוודאי שהיה בין הדמויות הבול-

פורש סימון

החתולים טובים יותר

טות בהפגנות הפריישראליות בצרפת, ערב מלחמת ששת הימים.

סימון בן ה-76, הספיק עד היום לעשות כ-140 סרטים, בהם הצליח להמחיש דמות אנושית מופלאה, למרות — ואולי דווקא בגלל — הכיעור המפורסם שלו.

כיום הוא אומר: "אני מרגיש כבן תקור פה אחרת. קצב החיים, הטעם האמנותי, אחרת שנות ה-60, כל זה זה לי. אני מעדיף לחיות עם החתולים שלי".

הקולנוע הצרפתי יצטרך לחפש הרבה כדי למצוא לו תחליף.

המועקה הקולנועית

של פורטנו

צרותיו המיניות של אלכס פורטנו, אשר היו לרבמכר עצום בצורתן הספרותית, גרמו כאביראש רציניים מאוד לתעשיית הקולנוע האמריקאית.

את הזכות להסרטה רכש ארנסט להמן, מפיק ותסריטאי ידוע (מזימות בינלאומיות, מי מפחד מהירגיניה וולף), אשר החליט במיקרה זה להיות גם הבמאי. מאחוריו עמדה תחילה פוקס המאה העשרים, אשר הבטיחה לממן את ההפקה.

בינתיים מסתבר שחברת ורנר זכתה בייצאה הלווה, ומתכננת להתחיל את צילומי פורטנו בחודש מאי. בין היתר, יבואו להנציח את מועקתו גם בארץ.

תדריר

תלאביב

*** תשוקה (פריי, שוודיה) — המשך התחזיותיו של אינגמר ברגמן אחרי מהות האדם בעולם המודרני, מיועד רק למי שמוכן להתרכז להתאמץ, כדי לעקוב אחרי קו המחשבה של הבמאי מבוים, מצולם ומשוחק להפליא.

חיפה

*** פאמון (רוי, ארצות-הברית) — ביוגרפיה של הגנרל האמריקאי המפורסם, המצטיינת בגישות ובהגיון מפתיעים בסוג זה של סרט. משחק טוב של ג'ורג' סי. סקוט.

קומדיה בלשית
בצבע שחור

הבלשים מגיעים לארלם (בניחודה, תלאביב, ארצות-הברית) — שוטרים סופרמנים, הלוכדים פושעים שפלים, אינם תופעה מקורית במיוחד על הבד. אבל כאשר השוטרים הם כושים, שטחיהציד שלהם — הארלם השחורה, והסיפור מתובל בהרבה סריקאזם על מלחמת-הגזעים, התוצאה מפתיעה בהחלט ליטובה, כמו בסרט זה.

גיבורי הסרט הם שני בלשים כושים, המשרתים ב-הארלם, ומטפלים בדרך מקורית ומיוחדת במינה, שאינה כתובה תמיד בחוק, בכל השרצים הנקלעים בדרכם, ב-מיסגרת סיוריהם בעולם הפשע השחור.

בסיפור זה, הם מחסלים בצורה מאוד משכנעת רמאי המעמיד פני מטיף וסוחר כספים מעניים, ומכריחים לבסוף את ה"מאפיה", שהיא מעורבת כרגיל בכל המתרחש בעולם התחתון, לשלם את הנזקים.

הבמאי אוסי דיוויס, שחקן כושי מצליח (נגעת ה"גברים"), שניסה לראשונה את כוחו מאחורי המצלמה, שופך תוך כדי קיתון של לעג על כל מה שנעשה היום בהארלם, על שוטרים לבנים המפחדים להחשב לגזענים, מפחדים להיות חלשי-אופי ומפחדים בכלל; על הכושים עצמם, מבולבלים ומשמישים טרף נוח לכל נוכל המוכר להם סמים או חלומות-פז על עתיד טוב יותר, ועל ה-אנדרלמוסיה המוחלטת השלטת ביחסים בין הגזעים.

קאמברידג' ופיס: מקצועי, מלוטש.

את הכל, מביא דייוויס במיסגרת של סיפור-מתח בל-שי המתנהל בקצב מסחרר, גדוש רעיונות קומיים, שירי-נשמה וקרבות אקדוחים. צוות השחקנים הכושיים מבריק, טבעי ומיקצועי מאוד, כשבראשם גודפרי קאמברידג' (הבלש הקומי) וריימונד סנט'אק (הבלש הרציני) וג'ודי פייס, יפהפיה שחומת-עור, שעוד תרחיק לכת.

קרעי היצ'קוק
ברוטב צרפתי

הקרע (ארמון-דוד, תלאביב, צרפת) — קלוד שאברול הוא, כידוע, מעריץ נלהב של אלפרד את מורו ורבו, במידות שונות של הצלחה.

"הקרע" הוא אחד הנסיונות הללו. אשה נמלטת מ-בעלה המופרע, לאחר שניסה להתנקש בחייה ובחיי בנם. היא רוצה גט, ואת הילד, בה בשעה שהוריו העשירים של הבעל מוכנים לתת לה רק גט.

לשם כך הם שוכרים ברנש חסרי-מצפון שימצא הוכחות אשר יוכלו לשמש נגדה, במשפט הגירושין. מאחר ומדובר בחיקוי של היצ'קוק, כל המניעים והמזימות ברורים מראש, כשדווקא ידע זה צריך ליצור את המתח והאמת.

ועוד: שלא כמו היצ'קוק, אין שאברול מגיע לשיאי הפחד והמיסטריות המיוחלים, אם כי כל הסממנים לכך קיימים בשפע. יש כאן שלוש זקנות, שהיצ'קוק היה משתמש בהן כדי להקפיא את דם הצופים; יש כאן שחקן גמלוני, שיכול להטיל אימה בנסיבות מסוימות; יש אב שיכור ובת מפגרת, סיננה של סטייה מינית מדומה, ומעל לכל נסיון לטפול אשמה על חף-משפט, נושא הקרוב תמיד ללבו של היצ'קוק.

אמנם, העבודה הטכנית שובה את העין (הדרך בה בונים סצנות ואפילו התיכנון הפנימי של צילומים בוד-דים, מצביעה על השכלתו הקולנועית של שאברול). אולם

ז'אן קלוד דראו: נגד היד

רצונו המוגזם של הבמאי לסיגנון מפריע לשחקנים המת-קבלים לעיתים מזוייפים, (זהו כולל שחקנים מכובדים כמו סטפאן אודראן — האם, מישל פוקה — החתן, ז'אן קלוד דראו — הבעל, או ז'אן-פיאר קאסל — המנוול). ואם יש בסרט המון סממנים היכולים לעניין את חוקר הקולנוע, אין בו די בשר כדי לספק עניין לכל הקהל.

ממיטה למיטה
-בטיול מאורגן

שרשרת הנעורים (פאר, תל-אביב, אנגליה) — סיפור המזכיר רומן בהמשכים, מתובל במין, עירום, טיולים מאורגנים באירופה, וכסף למכביר, המוריד כל דאגה חומרית מן הגיבורים. עם שחקנים קצת יותר מפורסמים, היו ההמונים נותרים מן הרגע הראשון לסרט זה. ואם מערכת השמועות מפה לאוזן פועלת עדיין כי תיקנה, זה עוד עלול לקרות.

שני דודנים, נער ונערה יפיתואר, וקצת מוזרים, רוצים בעצם לתנות אהבים זה עם זה, אלא שבגלל מעצור רים נפשיים, הם משתפים במישחק עוד שניים, תיירת אמריקאית עליזה וסטודנט שוודי נאה. "קווארטט" זה מתגלגל לו בשחת בכל מיני פינות באירופה, עליזים, שאני יים ומאוד מודרניים (כלומר — מצפצפים על בגדים). אמנם, כאשר מרפס מזמן לזמן מששועי האהבה, ממה-רים לרמוז על מחדלים, סטיות או סתם הפרעות נפשיות, אבל זה נשכח עד מהרה באווירה הכללית המלבבת. לי-השלמת התמונה, יש עוד מיליונר אחד, מאוהב באחת הנערות, הצץ מדי פעם ב"מרצס" מפואר, ועם שמפניה. כמובן שזה לא יכול להימשך לנצח. לכן, צריך הסיפור להסתיים בהטפת-מוסר, זאת אומרת בטרגדיה קטנה ש-תוכיח לכל המשתתפים (ולצופים) שאסור לשחק באהבה.

בנט ואשר: דודנים עם סטיות

כאמור, ארבעת הצעירים הם נאים למראה, יול בנט (הדודן) יוצר אווירה מופרעת סביבו, גיין אשר (דודניתו) מצליחה אפילו להקרין לא מעט חום, הצילום (דוגלס סלוקומב, צלם "נשים אוהבות") יפה, הסיפור שטחי והימיני שגרת. כל המרכיבים החיוניים לסרט-קופה.